

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: T.H.N.,* narozená ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, nyní bytem ..., *zastoupené:* Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 19.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2018 č.j. OAM-893/ZA-ZA11-HA12-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 19.2.2018 se žalobkyně domáhala přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2018 č.j. OAM-893/ZA-ZA11-HA12-2017*, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**), když namítala zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Dle ní žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Nesprávné posouzení situace žalobkyně se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany. Dále žalobkyně namítala, že došlo k porušení § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť správní orgán nevycházel při rozhodování z dostatečně aktuálních informací. Zprávy mezinárodních organizací a dalších institucí, ze kterých dle odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán vycházel, byly ke dni vydání rozhodnutí již rok staré. Za těchto okolností nelze informace, ze kterých správní orgán při posuzování žádosti žalobkyně vycházel, považovat za dostatečně aktuální pro zjištění stavu

věci v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o správnosti a aktuálnosti takového zjištění nebyly důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné a nezákonné. Následně žalobkyně odkázala na § 12 písm. b) zákona o azylu a uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování. Ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu připomněla, že ohledně břemena důkazního je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ve vztahu k udělení azylu zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Žalobkyně také uvedla, že občanům Vietnamu hrozí při návratu do vlasti po neúspěšném pokusu získat v jiné zemi mezinárodní ochranu trest odnětí svobody. Soudy ve Vietnamu jsou plně pod kontrolou vládnoucí komunistické strany a podmínky ve věznicích a jiných detenčních zařízeních jsou tristní, dochází zde k různým formám mučení a nelidského zacházení, nutriční a spánkové deprivaci. Žalovaný tedy nedostatečně podložil své tvrzení, že žalobkyni takové nebezpečí nehrozí. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*Kopie napadeného rozhodnutí byla následně připojena.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 10.1.2018 č.j. OAM-893/ZA-ZA11-HA12-2017 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně dne 26.10.2017 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a jako důvod žádosti uvedla, že má na území České republiky (dále jen **ČR**) manžela, který zde pracuje, proto chce zůstat na území ČR s manželem a do Vietnamu se odmítá vrátit.

Při pohovoru žalobkyně mimo jiné konstatovala, že je vdaná a má jedno dítě, které žije ve Vietnamu. Do ČR poprvé přicestovala v roce 2008, od té doby navštívila Vietnam celkem třikrát. Také uvedla, že její pobytové oprávnění již bylo ukončeno, proto požádala o mezinárodní ochranu, neboť nedisponuje žádnými legálními doklady, aby si v ČR mohla zařídit pobytové oprávnění. Dále konstatovala, že v případě návratu do domovské země nemá kde bydlet, protože v domě rodičů ve Vietnamu žije hodně lidí, jedná se o malý domek; ve vlasti je velmi těžké nalézt zaměstnání a kromě zmíněných problémů by ve vlasti zřejmě jiné potíže neměla.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je legalizace jejího pobytu na území ČR, neboť pozbyla pobytové oprávnění a přeje si v ČR i nadále žít společně se svým manželem. Návrat do země původu odmítá kvůli absenci pracovního uplatnění ve vlasti a nedostatku financí na zajištění si vlastního bydlení. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejích výpovědí, informací z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až v době, kdy ji reálně hrozilo vycestování z území ČR. Hlavním důvodem podání žádosti žalobkyně je tedy legalizace jejího dalšího pobytu na území ČR, jelikož vlastním přičiněním přišla o pobytové oprávnění. K podpoře svého rozhodnutí žalovaný odkázal i na judikaturu NSS. K tvrzeným potížím žalobkyně týkající se absence bydlení a obtížnosti nalezení zaměstnání žalovaný konstatoval, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Následně žalovaný odkázal na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci a zabýval se mírou nezaměstnanosti ve Vietnamu.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto jí nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26.3.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že si dostatečně zjistil skutečný stav věci dle příslušných ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá žalobkyně na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu a odkázal na rozsudky NSS ze dne 22.1.2004, sp.zn. 5 Azs 37/2003 a ze dne 24.2.2005, sp.zn. 7 Azs 187/2004. Žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. K námitce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že na jeho udělení není právní nárok a odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.10.2003, sp.zn. 3 Azs 12/2003. Následně žalovaný uvedl, že se v daném případě zabýval problémem, hrozí-li žalobkyni v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ohrožení na životu či osobní integritě. V případě žalobkyně však správní orgán v průběhu řízení nezjistil skutečnosti, jež by mohly žalobkyni při návratu do země ohrozit na životě a zdraví. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný také konstatoval, že na území Vietnamu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobkyni představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Na základě skutečností sdělených žalobkyní a posouzení informací o zemi původu žalovaný neshledal, že by její vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán při svém postupu neporušil ustanovení příslušných právních předpisů a v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.1.2018 i vyjádření žalovaného ze dne 26.3.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.1.2018 žalobkyni předáno dne 7.2.2018.

Podáním ze dne 6.4.2018 zástupce žalobkyně sdělil, že trvá na nařízení jednání.

Ústního jednání konaného dne 26.4.2018 u zdejšího soudu se zúčastnil zástupce žalobkyně (nepřítomnost žalobkyně byla omluvena) a zástupce žalovaného. Zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného závěrem uvedl, že správní orgán se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, které uváděla v průběhu správního řízení, žaloba je neurčitá a neobsahuje žádné konkrétní skutkové okolnosti, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2018, avšak soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Dle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „*Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání*

žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

K námitce žalobkyně, že žalovaný pochybil, pokud jí neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně o azyl požádala zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, protože zde má manžela. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, ale dospěl k závěru, že tomu tak není, když udělení tohoto azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla.

K námitce přiměřené pravděpodobnosti z pronásledování, soud uvádí, že sama žalobkyně v rámci provedení výslechu uvedla, že jí v případě návratu do Vietnamu nic nehrozí, pouze poukázala na ekonomickou situaci, obavu z bydlení a nemožnosti sehnat zaměstnání. Žalobkyně tedy ve správním řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by představovaly možnost pronásledování žalobkyně v případě jejího návratu do domovské země. Soud má za to, že ze správního materiálu nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobkyně měla mít odůvodněný strach z pronásledování.

K nedostatečnému opatření si aktuálních dokumentů o zemi původu žalobkyně soud uvádí následující. Správní orgány jsou dle § 3 správního řádu povinny zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Dle konstantní judikatury je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno „*mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby*“ (rozsudek NSS ze dne 25.7.2005, č.j. 5Azs 116/2005-58).

Žalovaný v daném případě vycházel především z výpovědi žalobkyně, z informací Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně jsou součástí správního spisu Informace MZV ČR ze dne 26.5.2015 č.j. 98851/2015-LPTP, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci, Údaje o zemi Vietnam, květen 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12.1.2017, Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam ze

dne 22.2.2017 a zpráva Freedom House – Svoboda ve světě v roce 2017 – Vietnam z ledna 2017. Dle názoru soudu tedy žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a také z objektivních a dostatečných informací o zemi původu a své rozhodnutí přesvědčivě a úplně odůvodnil.

Na okraj soud konstatuje, že situaci, kterou si žalobkyně způsobila svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedla sama žalobkyně, na území ČR pobývá již od roku 2008, přičemž o azyl požádala až za situace, kdy jí reálně hrozí vycestování z území ČR, jelikož pozbyla povolení k legálnímu pobytu na českém území. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že „azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu.“ V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Soud poznamenává, že žalovaný existenci vazeb žalobkyně k jejímu manželovi nezpochybnil, avšak v průběhu řízení před žalovaným nevyvstaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ situace žalobkyně, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného a označuje ho za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na shora uvedené.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně